

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Pujol: desterrament polític
Mas recorda que Pujol renuncià a les prerrogatives institucionals i als càrrecs a CDC i CiU. El president situa el país per davant de "qualsevol persona".

10
anys

Primera víctima
Primera mort per la malaltia de les vaques boges a l'Estat. Les autoritats sanitàries catalanes adverteixen que poden haver-hi més casos.

20
anys

Bombes d'ETA al Mediterrani
Tres bombes atribuïdes a ETA causen alarma a Cambrils i Alacant. Dos dels explosius poden ser desactivats per la Guàrdia Civil.

Són faves
comptades

Martí
Gironell

Platja d'Aro

Parteixo de la idea que vam aparcar trepitjant la línia groga, assumim l'error i paguem la multa. Ara, no entenc el criteri sancionador de la policia local i menys ara al pic de l'estiu. Els explico la situació. Dissabte passat, 25 de juliol, busquem aparcament a l'avinguda 11 de Setembre de Platja d'Aro. És una zona residencial a quatre carrers de la platja. Impossible. On no hi ha senyals de prohibit aparcar hi ha guals permanents absolutament necessaris perquè els veïns puguin entrar i sortir de casa. Només faltaria. La resta de voreres, però, estan pintades de color groc i, per tant, no s'hi pot aparcar però en canvi està ple de cotxes estacionats, alguns damunt de les voreres i tot. Què ho fa? Doncs perquè hi ha una llei que no està escrita enlloc que en circumstàncies

No hi ha res pitjor que donar autoritat a algú que no té criteri

determinades es permet. És allò que tothom sap que a dreta llei no s'hauria de fer —i en condicions normals no fas— però que l'autoritat, sempre que no entorpeixi la circulació, fa els ulls grossos. La mateixa llei, per exemple, que s'aplica quan es permet aparcar als vorals de l'avinguda Diagonal en els partits del Barça. Però el que no acabem d'entendre nosaltres i d'altres multats és el motiu, perquè el fet denunciat no és aquest sinó un altre. Segons l'agent 1063, la nostra infracció és haver estacionat en un punt on destorbem la maniobra de girar un vehicle. Resulta, però, que darrere nostre hi ha tres contenidors i aquests sí que dificulten que giri un cotxe per no dir l'autobús que té una parada a prop i que els dissabtes no circula. Ai las! Però és clar, no multarem pas un contenidor. No hi ha res pitjor que donar autoritat a algú que no té criteri. Si no, no s'entén que en altres trams d'aquesta avinguda, pintats igualment de groc, no hi hagués cap cotxe multat. Què ho fa, doncs, que de manera aleatòria es decideixi multar quan hi ha aquesta permissivitat? Centenars de cotxes cada cap de setmana d'estiu incompleixen de manera flagrant i sabuda les normes? Trobo que així no es resoldran els problemes d'aparcament.

LA
PUNXA
D'EN
JAP

Joan
Antoni
Poch

Ombres d'estiu

El misteri d'una novel·la

Imma Merino

Ahir, en què tampoc no vaig somiar que tornava a Manderley, vaig encetar aquesta sèrie d'ombres explicant que acabava de llegir *Matar un rossinyol*, la novel·la de Harper Lee de la qual coneixia la trama a través de l'adaptació cinematogràfica amb Gregory Peck, que va encarnar noblement Atticus Finch, l'advocat que, contrariant els seus conciutadans blancs d'una població del sud dels EUA a mitjans dels anys trenta del segle passat, defensa un home negre perquè li ho dicta la consciència i, durant el judici, afirma que hi ha una institució al seu país en què tots els homes són iguals: els tribunals de justícia. Tanmateix, la decisió del jurat ho contradia. Malauradament, tant al país d'Atti-

cus com als altres, continua sense haver-hi una justícia que sigui igual per a tothom i que, a més de reconèixer formalment que tots els homes (i dones) som iguals als seus tribunals, actuï en conseqüència. Hauria de ser així, però no ho és. En tot cas, a través del punt de vista de la seva filla, Scout,

Finch és un model de conducta moral. Ahir mateix m'hi vaig referir com a l'estimat Atticus. Ho podré continuar fent?

M'explicaré. Fins ara Harper Lee era l'autora d'una sola novel·la. Allò que no vaig escriure a la primera

ombra és que si, finalment, he llegit *Matar un rossinyol* és degut a la curiositat pel que fa a una altra novel·la de Lee que, inèdita durant més de 55 anys, acaba de publicar-se: *Vés i aposta un sentinella*. Ambientada a mitjans dels úl-

tims anys cinquanta, semblaria una seqüela de *Matar un rossinyol*, però va ser escrita abans: l'editora va aconsellar a l'autora que posés més èmfasi en els records d'infantesa de Scout, alter ego de la mateixa Lee, i va sortir-ne una altra novel·la. La hipotètica primera versió ha reaparegut i s'ha publicat. Així ho ha explicat l'advocada de Harper Lee, que no ha dit res. De fet, reclusa a la seva ciutat,

Monroeville, on ara viu en una residència, fa 50 anys que no fa declaracions. Hi ha molts dubtes sobre *Vés i aposta un sentinella*. He començat a llegir-la i, pel que se n'explica, no sé si podré continuar estimant Atticus.

ANTHONY GARNER